

ŞEFAAT HAKKINDA

"Gecenin bir vaktinde sana mahsus bir nafîle namaz kılmak üzere uyan, belki böylece Rabbîn seni övülmüş bir makama (makam-ı mahmûda) ulaştırır." (İsrâ, 17/79).

Cabir b. Abdullah'tan gelen bir hadiste makam-ı mahmûd'a, yani, şefaate nail olmak için Hz. Peygamber (s.a.s), ümmetine şu tavsiyede bulunmaktadır:

"Kim ezanı duyduğu zaman; 'Bu eksiksiz çağrının, dosdoğru kılınan namazın Rabbi olan Allah'ım; Muhammed (s.a.s)e vesile ve fazilet ver ve onu vadettiğin makam-ı mahmuda gönder" diye dua ederse, ona şefaetim gerekli olur." (Buhârî, Ezan, 152).

"Muhammed'i (a.s.m.)i va'dettiğin övülmüş bir makam olan şefaate makamına kavuştur." Buhari, Ezân: 8, 17. Sûrenin tefsiri: 11; Tirmizî, Mevâkî: 43; Salât: 42; Ebû Dâvud, Salât: 37; Nesâî, Ezân: 38; İbn-i Mâce, Ezân: 4; İkâme: 25; Müsned, 3:354.

Cevap: Kur'ân, Kıyamet gününde alışverişin, dostluğun ve şefaatin olmadığını vurguluyor. (Bakara: 254),

"Ve öyle bir günden sakının ki, o gün hiç kimse, kimsenin cezâsını çekmez (borcunu ödemez); kimseden şefâat (aracılık, iltimas) da kabul edilmez; kimseden fidye de alınmaz ve onlara hiçbir yardım yapılmaz." (Bakara: 48)

"Artık onlara şefâ'atçıların şefâ'ati fayda vermez" (Müddessir: 48),

"Göklerde nice melek var ki onların şefâ'ati hiçbir işe yaramaz. Meğer Allah'ın dilediği ve râzı olduğu kimseye izin verdikten sonra olsun (ancak o zaman şefâ'atin faydası olur)." (Necm: 26),

"O gün Rahmân'ın izin verip sözünden hoşlandığı kimseden başkasının şefâ'ati fayda vermez."
(Taha: 109)

İşte Kur'ân, benzeri daha birçok âyetle yüce Divanda kimsenin şefaât edemeyeceğini, ancak Allah'ın izin verdiği bazı kimselerin (ki bunlar meleklerdir), sadece Allah'ın razı olduklarına şefaât edebileceklerini buyuruyor. Allah'ın razı oldukları da günahkârlar değil, inanan ve günahlardan korunan insanlardır. Peygamberlerin bu insanlara şefaati Yüce Mahkeme esnasında değil, Hakkın rızasını kazanarak Cennete gitmenin ardından olacak, yani peygamberler onları cennette yalnız bırakmayacak, onlara arkadaş olacaktır. Yoksa peygamberlerin Mahkeme esnasındaki rolü şefaât değil, şehadettir.

Kur'ân böyle söylüyor. Ya Kur'ân esas alınır, ya da ağızdan ağıza dolaşarak iki yüz yıl sonra yazıya geçirilmeğe başlayan çelişkili rivayetler. Bu rivayetlerin çoğunu sahabiler bilmiyorlardı ve böyle rivayetlerin yazılması da başta Hz. Peygamber ve sonra dört halife tarafından yasaklanmıştı. Sonra birileri geldi, bu rivayetleri Kur'ân'ın önüne geçirdiler. Furkan Suresinde buyurulduğu üzere Kur'ân'ı mehcür bırakıp yani terk edip bu rivayetlere sarıldılar ve böylece Kur'ân'ın İslâmını bozup rivayet dini haline getirdiler.